

พลูจริง ที่ เวียด นาม

เมื่อทริปเพื่อพิสูจน์ความเป็นพี่ชาย
เจ็บหายกว่าที่คิด!

หลังจากนี้

เรียน
จบ

หลวงจริง วัยด น้าม

ซีดาบ

(ธีรนัย โสติธิปินทะ)

ISBN : 978-616-94095-7-1

พิมพ์ครั้งแรก : เมษายน 2567

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ซีดาบ (Chidahp)

200/74 หมู่ 5 ต.ฟ้าฮ่าม อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000

Email : Chidahp@gmail.com

www.facebook.com/CHIDAHp

พิมพ์ที่

บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 ซอยเสรีไทย 58 ถนนเสรีไทย นิคมอุตสาหกรรมบางชัน

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

<http://www.good-head.com>

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2826-8222, 0-2826-8000 | โทรสาร 0-2826-8356-9

www.se-ed.com

**เมื่อทริปเพื่อพิสูจน์ความเป็นพี่ชาย...
จับหายกว่าที่คิด!**

คำนิยม

ยังไม่มี

(โปรดเขียนตามความนิยมของตัวเอง)

และหากนิยมมากกรุณาส่งความนิยมมาที่
www.facebook.com/CHIDAHP

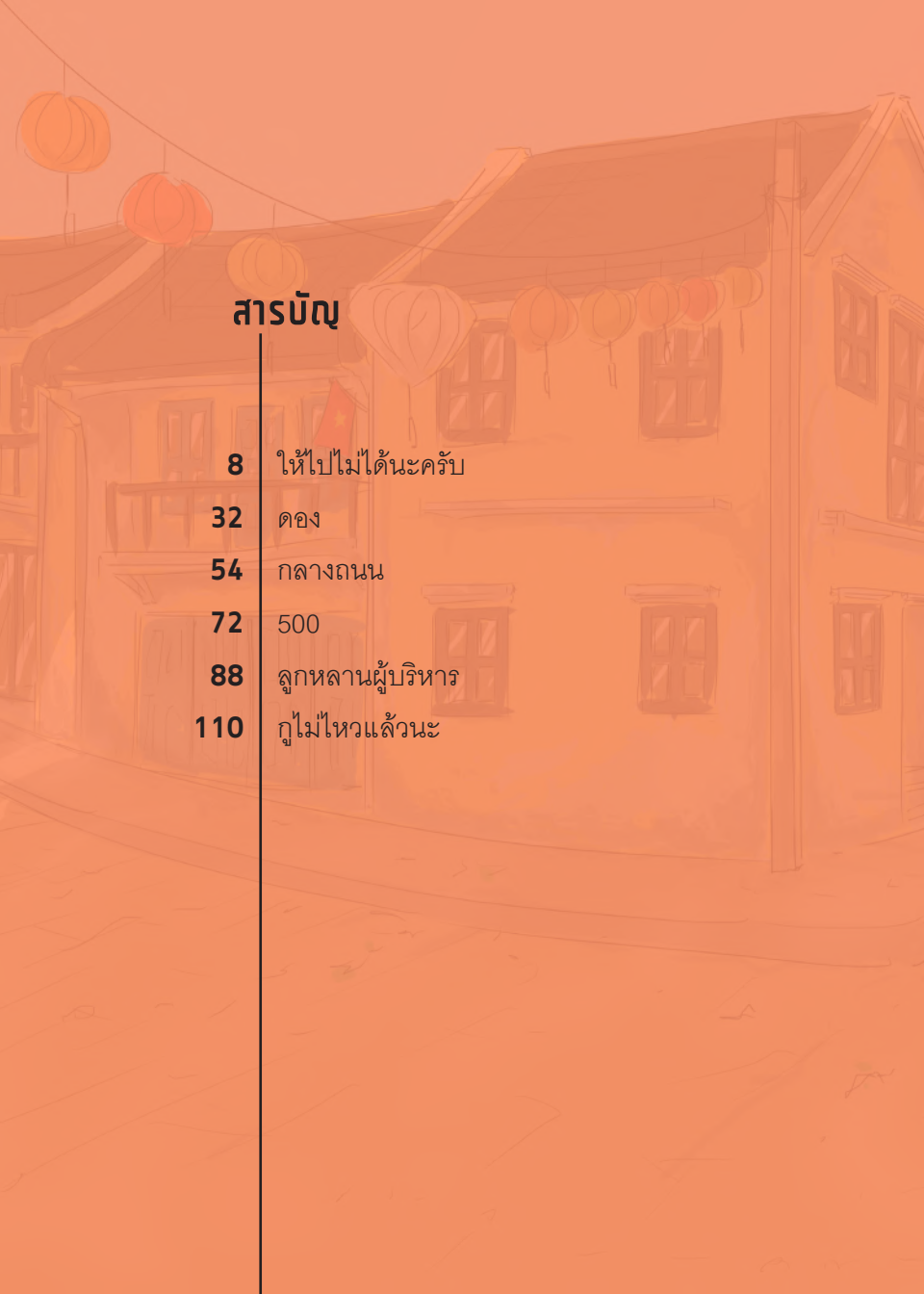
คำนำ

นี่เป็นหนังสือ ที่ผมใช้เวลาเขียนนานที่สุด
คือเริ่มเขียนตอน 1-3 ในปี 2015
ตั้งใจให้เป็นหนังสือลำดับที่ 3 ต่อจาก 1 ปี อเมริกาฯ
แต่ในช่วงวัยว้าวุ่น ท้อป ก็ได้ลากผมไปแว่นผ่าทวีปซะก่อน
เกิดเป็นเล่ม ROUTE13 ซ้ำเข้าไป 13 Years after
รวม 10 กว่าเล่ม ลากยาวมาถึงตอนนี้ ปี 2024
รวมเวลา 9 ปี

ถามว่ารู้สึกยังไง กับการค้างงาน 9 ปี
โอ้ หลายอย่าง มันทั้งรู้สึกติดค้าง รู้สึกว่าไม่เชื่อว่าจะเขียนได้
รู้สึกว่าตัวเองยังไม่เก่งไม่พอที่จะเขียนเรื่องนี้ให้อยู่ตรงกลาง
เพราะอยากเขียนให้เรื่องนี้อ่านได้โดยไม่ต้องคิด
แต่ก็ยังแฉ่งให้คิด สำหรับคนที่อยากคิด

แต่วันนี้ เขียนจบแล้วผมกลับพบอีกอย่าง
ผมพบว่าทุกอย่างนี้ คือจังหวะและเวลา
เพราะปีนี้ เป็นปีที่น้องชายผม จะแต่งงานพอดี

สารบัญ

8	ให้ไปไม่ได้นะคะ
32	ดอง
54	กลางถนน
72	500
88	ลูกหลานผู้บริหาร
110	กูไม่ไหวแล้วนะ

128	พี่ชายที่แสนดี
146	ภูไม่ได้โง่
162	พี่ชายนักผจญภัย
180	พี่ชาย
200	ยูเนสโก
220	มีกันสองคน

มันเริ่มต้นด้วยประเพณีการหลอมแหวนให้กัน ของ
เหล่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ เพื่อเป็นของกำนัลในการขอหญิง
แต่งงาน...

วงที่หนึ่ง ตามประวัติศาสตร์ที่หาได้บนภูเกิล เริ่มต้นขึ้นใน
สมัยอียิปต์

อารยธรรมแห่งฟิระมิดที่เชื่อว่าวงกลมคือเครื่องหมายของ
ความไม่สิ้นสุด

สวมที่นิ้วนางข้างซ้าย ที่มีเส้นเลือดเชื่อมตรงสู่หัวใจ จะเปรียบ
ดังความรัก อันเป็นนิรันดร์

...

ความเชื่อถูกปฏิบัติสืบทอดจนเป็นประเพณี ประเพณีถูก
ปฏิบัติสืบทอดกันอย่างโรแมนติก

จากยุคพีระมิด ยันยุคกรีกครอบครอง

มายันรุ่นหลาน การสื่อสารพัฒนาจากยุคเล่าขานสู่ยุค
เว็ลด์ไวด์ ธรรมเนียมการให้แหวนยังคงแทรกซึมอยู่ในอณูของ
ทุกวัฒนธรรม

สามพันปีต่อมา...

ยุคอามา อาซิม

อากงกุไล่สำเภาจากซัวเถามาประเทศไทย เจออามาแล้วย้าย
มาเชียงใหม่ ชื่อดีบก้น

จนแม่กูโต

คาดหวังความโรแมนติกที่สืบทอดกันมาตั้งแต่ยุคพีระมิด

แต่ทว่า

ก็มาเจอพ่อกู...

พ่อกู... ชื่อตั้ม
มาจากบางยี่ขัน กุติสท์ไม่ให้

วังแหวนอะไร
ไม่มี

ทั้งคู่ตกลงปลงใจหักดิบขนบธรรมเนียม หนีตามกันไปเริ่มต้น
ชีวิตใหม่ในจังหวัดกลางหุบเขา ห่างไกลความเจริญ
นามว่า แม่ฮ่องสอน
และท่ามกลางความเยียบสงบ เสียงนกร้อง ทั้งคู่ให้กำเนิด
เด็กชายสองคน

ซึ่งคือ กู
และน้องชายซึ่งอ่อนกว่าสองปี ที่หน้าตาและสีผิวไม่มีส่วน
คล้ายกัน
ชื่อว่าอาร์ม
...

เราทั้งคู่เติบโตมาด้วยความร่าเริง ความไม่เจริญของเมือง
ทำให้เรากลายเป็นคนกล้า
เรานุกป้าฝาดงมาตั้งแต่เล็ก...

วิธีใช้ประโยชน์จากกระบอกลูกไม้ใผ่ ผูกเถาวัลย์ ถลกหนังสัตว์
ต่อสู้กับงูเพื่อเอาตัวมันมาทำเป็นกระบอกลูกน้ำ

วีรกรรมที่น่าจดจำที่สุดตอนอนุบาลสาม คือผมเคยใช้มือ
เปล่าต่อสู้กับเสือชีต้าเพื่อปกป้องน้องชาย...

ตลอดเวลาสิบปีที่แม่ฮ้องสอน

ผมจึงถูกเล่าขานในฐานะยอดพี่ชายที่โคตรรักน้อง...

...

รักเหยอะไรละ!!!...

...

แม่ภูตะโกนมาจากหลังบ้าน บอกว่า มึงนะเป็นพี่ที่แย่งทุก
อย่างไปจากมันตั้งแต่เกิด

ตั้งแต่แย่งแกะของขวัญวันเกิด ทั้งๆ ที่วันเกิดมึง มึงก็ได้แยอะ
กว่า

แย่งความรัก เห็นกูอุ้มน้องมึงก็อิจฉา แย่งดูดนมต่อหน้า
ต่อตา จนน้องมันร้องไห้

ไหนจะเรื่องแย่งกางเกงในใส่ ที่รอบเอวกูใหญ่ ทำให้กางเกง
ในทุกตัวมันบานไปหมด

เป็นอย่างนั้น กระทั่งสิบขวบ ย้ายมาเชียงใหม่
แม่ทำงานไกล ทิ้งน้องไว้ คาดหวังว่ากูจะเป็นพี่ชายที่ดีขึ้น

...

“แต่กูก็เหี้ยกว่าเดิม!!”

ชวนมันทะเลาะแทบทุกวัน แย่งของเล่นทุกอย่างที่มันมี
จนสุดท้าย กูกลายเป็นพี่เกียจที่เก่งแต่บนคีย์บอร์ด และเก่า
แต่กับน้องชาย

กระทั่งทะเลาะกันครั้งสุดท้าย ตอน ม.5 จากเรื่องไร้สาระที่
มันซื้อโปสเตอร์การ์ตูนเลิฟฮินะมาติดที่ห้อง
กูคิดว่าไม่สวย เลยขึ้นไปชวนมันทะเลาะ

“ไม่เห็นสวยเลย ไม่เห็นสวยเลย ไม่เห็นสวยเลย”

มันสุดท้ายทน เลยปล่อยกำปั้นกระแทกหน้า เลือดกำเดา
ทะลักเป็นครั้งแรกในชีวิต
แล้วจากวันนั้น เราก็ไม่คุยกันอีก...

...

แต่วันนี้! กาลเวลาล่วงเลยผ่านมาหลายปี!

กูไปฝึกตนจากอเมริกา จนตอนนี้!

ขึ้นมหาลย์ ปี 2!

กูหายเกเรียนแล้ว! ออยากพิสูจน์ตัวเอง! แสดงความเป็นพี่ชาย
ที่ดีให้มันได้เห็น!

กูตัดสินใจชวนมันไปแบ็กแพ็กเวียดนาม!

สองต่อสอง!!

ไอ้อาร์ม!!

มึงไม่ต้องกลัวพยันอันตรายอะไร! กูจะพา มึงผ่านไปตลอด
ตลอดฝั่ง! รับรองไม่ได้พาไปขายไต่! กลับไทยครบสามสิบสอง
ประการ!

กูเปลี่ยนไปแล้วไอ้อาร์ม!

กูเปลี่ยนไปแล้ว!!

ต่อจากนี้ไป กูจะดูแลมึงเอง!!

มึงจะไปเวียดนามกับกูม้าย!!

ตอบมา!

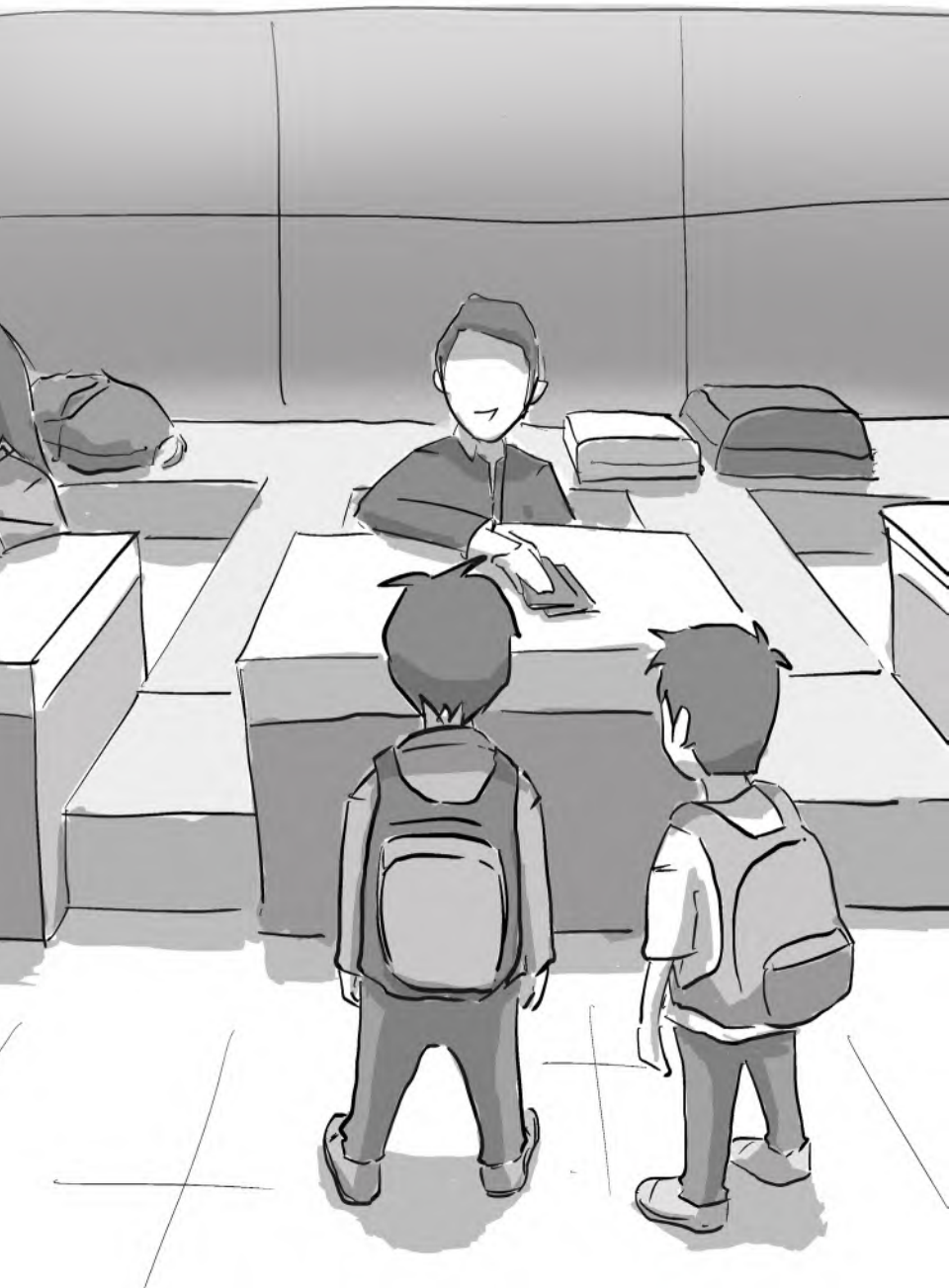
มึงจะไปไหมมมมมม!!!!

!!!!!!!!!!!!!!

หลวงจีน ★ เวียด นัม

“ให้ไปไม่ได้นะครับ”

...

เสียงพนักงานสายการบินพูดที่เคาน์เตอร์วันออกเดินทาง
ตอนตีห้าครึ่ง...

“คือ... ถ้าซื้อตั๋วเที่ยวเดียว ไม่มีตัวกลับ
ทางสายการบินจะไม่อนุญาตให้ขึ้นเครื่องครับ”

...

เดี๋ยวละ... ไข้พนักงาน

มึงมองหน้ากูนะ

รู้มัยกว่ากูจะชวนน้องกูมาได้ กูหว่านล้อมอยู่เกือบเดือน ต้อง
เล่าปมยาวถึงต้นตระกูลสมัยอียิปต์ จนมันมั่นใจว่ากูจะไม่เอามันไป
ขายไต่แนวๆ

นี่มึงจะมาหักหน้า ตั้งแต่กูยังไม่ไปเลยเหรอ

คือ...

ผมตั้งใจจะทำรูปเวียดนาม

โดยซื้อตัวเที่ยวเดี่ยวลงโฮจิมินห์วางแผนคร่าวๆว่าจะหารถ
ต่อขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ จำนวนวันขึ้นอยู่กับจำนวนเงินในกระเป๋าตั้ง
พอไปถึงจุดที่กลับไทยได้ ก็นั่งรถบั๊กลับไทย

ตั้งใจจะทำทริปลุยๆ อดความสามารถในการแก้ไขสถานการณ์
ให้น้องกูประทับใจ

กะเท่งไถ่ คนมันแน่ เดินทางครั้งแรก เสือกไม่วางแผน

แล้วสายการบิน ก็ไม่ยอมให้เราไป...

...

“คือ...

มันไม่มีอะไรการันตีว่าพวกคุณจะกลับนะครับ”

เดี๋ยวนะ... เดียวๆ

มึงจะบ้าเหรอ?! คือกลับอยู่แล้ว!

กูจะไปทำอะไรที่โน่น?

กูเพิ่งขึ้นมหาลัยปีสอง น้องกูปีหนึ่ง หน้าพวกกูเหมือนคนชน
ปุนหรือไง?

เห็นอย่างนี้ กูนี่อดีตนักเรียนแลกเปลี่ยนอเมริกา จากเมือง
อีเฟรต่านะเว้ย!!

อนาคตกูก็ขึ้นดาบ นักเขียนชื่อดัง

เดี๋ยวกูก็ควักดาบมาขึ้นหน้ามึงเลย

...

“คือ...ถ้าจะไป

ต้องมีเงินสดสองหมื่นต่อคนมาแสดงที่นี่

แต่ถ้าไม่มี ทางสายการบิน คงต้องรบกวนซื้อตั๋วกลับครับ”

ซื้อตัวกลับ? แสดงเงินสองหมื่น?

หึ...

กูอยากจะแสดงกราฟเงินในชีวิตกู ให้มึงดูเหลือเกิน

ตั้งค้ในกระเป๋าดอนนี้กูมีอยู่ 5,000

ไอ้อาร์มอีก 2,000 รวมเป็น 7,000

ตัวขาไปเราซื้อล่วงหน้าสามเดือน สองคนในราคา 1,400

แต่ถ้าซื้อตอนนี้ ตัวกลับสองคนรวมกันจะประมาณ 4,500

ถ้าซื้อตัวกลับตอนนี้ กูสองคนจะเหลือตั้งค์รวมกัน 2,500 ซึ่ง
แค่ค่ารถไปเมืองถัดไปก็ไม่น่าจะพอ...

ไหนจะค่ากิน ค่าที่พัก ค่าทำนุนี้ ดำน้ำ ปลุปะการัง

เอาเป็นว่า

ถึงพวกกูจะไม่ได้ตั้งใจไปชนปูน สุดท้ายกูก็คงจะได้ไปชนปูน
กันจริงๆ

และที่บอกน้องกูไปว่าไม่ได้พาไปขายไต้ที่นั่น สุดท้ายกว่าก็
อาจจะได้ขายไต้ด้วย

...

ตอนนี้เวลาตีห้าครึ่ง

โทรไปขอให้ใครโอนมาให้ตอนนี้ ภูคงโดนด่าอย่างเดียว โทรไปขอพ่อแม่ก็ลืมไปได้เลย เพราะไม่น่าจะมีพอกัน

หรือว่า...

ภูล้มเลิกทริบตอนนี้ไปเลยดีกว่า...

อ่ามันไปว่าอันตราย ไว้รอบหน้า เดี่ยวโดนจับไปตัดขาขายเป็นคนพิการ

เออก็ดี... เพราะเขาจริงภูก็กลัวเหมือนกัน

...

ไม่ได้ดี!

แบบนี้มันแหม่งกากเลย

ทริบพิสูจน์ความเป็นพี่ชาย ภูจะมากระจอกงอกง่อยให้แหม่งเห็นไม่ได้ ภูต้องแก้ไขสถานการณ์

ภูต้องทำให้ได้ ภูต้องทำให้ได้

อเมริกาภูก็ผ่านมาแล้ว แคนนี่ภูต้องจัดการให้ได้!!!

แต่จะทำยังไงดี ทำยังไงดี ทำยังไงดี.....

ทำยังไงดดดดดดี!!!!

“อะ..”

แล้วอยู่ๆ ไอ้อาร์มแม่งก็ยื่นเงินมาให้
บอกว่านี่เป็นเงินภาคที่เพื่อนมันโอนให้มาจ่ายค่าเสื้อรุ่น มึง
เอา 2,000 นี่ไปทบซื้อตัวก่อน...

...

กุมองหน้ามัน
แม้ศักดิ์ศรีความเป็นพี่ชายมันค้าค่อ

แต่ก็วะ...

“เฮอ...
เดี๋ยวกูคืน...”

